

Karina Yan Glaser

RODINKA ZE 141. ULICE

A SKRYTÁ ZAHRADA

FRAGMENT

Rodinka ze 141. ulice a skrytá zahrada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Karina Yan Glaser
Rodinka ze 141. ulice a skrytá zahrada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Karina Yan Glaser

RODINKA ZE 141. ULICE

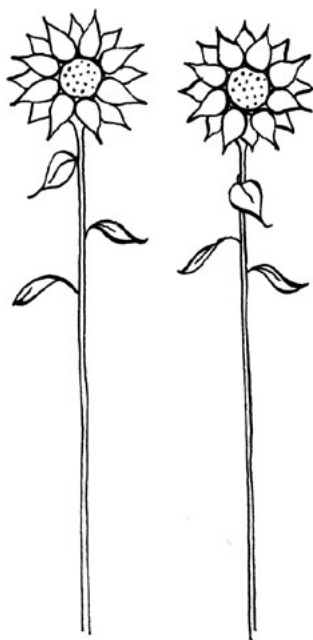
A SKRYTÁ ZAHRADA

Přeložila Dana Chodilová

FRAGMENT

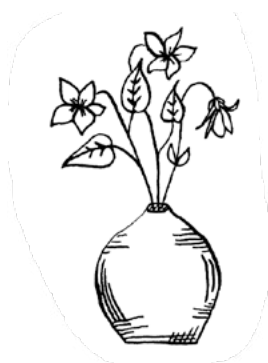
Věnováno Kaele a Lině.
Tahle zahrádka je pro vás.

„Podíváte-li se správným způsobem,
zjistíte, že celý svět je zahrada.“

Frances Hodgson Burnettová, *Tajemná zahrada*

První kapitola

„Tohle je to úplně nejnudnější léto v dějinách světa,“ postěžoval si devítiletý Oliver Vanderbeeker. Na sobě měl kratásky na basket a vybledlé tričko a vlasy mu trčely do všech stran.

„Vždyť je přece teprve první týden prázdnin,“ namítla paní Josie, sousedka z bytu nad nimi. Sourozenci Vanderbeekerovi, kteří obývali přízemí a první patro cihlového činžovního domu v Harlemu, chodili na návštěvu do druhého patra celkem často, protože jejich máma obvykle pekla sladkosti pro zákazníky a neměla na ně čas. Paní Josie s hlavou plnou natáček právě zalévala jeden z mnoha táců se sazeničkami, které měla rozložené na jídelním stole. Když skončila, došla k truhlíku na okně, odstříhla pár drobných fialových květů, vložila je do vázičky a tu podala Laney. „Zanes to panu Jeetovi, ano, zlato?“

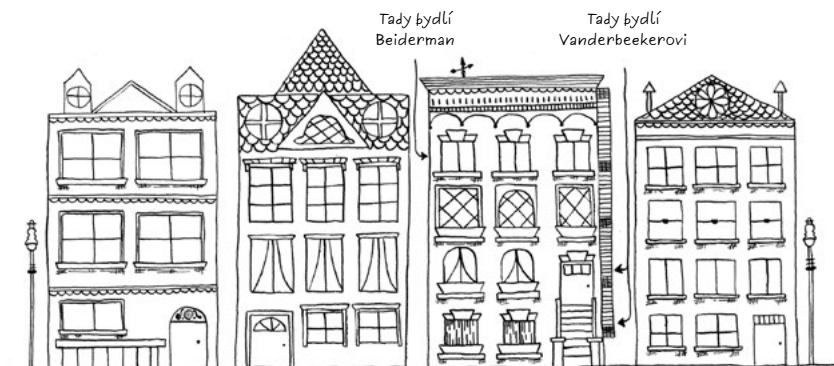
Laney, které bylo pět a čtvrt roku a byla nejmladší z Olive-
rových čtyř sester, přestala ovazovat králíkovi Paganinimu uši
mašlemi a zvedla se. Dnes si oblékla stříbrnou sukni ze třpy-
tivého tylu, fialové tričko a lesklé červené botky. Podrážky jí
pořádně klouzaly, a tak se k panu Jeetovi štrachala pěkně po-
malu a opatrně, aby nerozlila vodu z vázy. Paganini hopkal
hned za ní a třepal hlavou, až se mu třásly uši a stužky létaly
kolem.

„Jak to, že se nudíš?“ podivil se pan Beiderman, soused ze
třetího patra a zároveň jejich domácí. Ještě před půlrokem
trčel ve svém bytě, ze kterého šest let nevystřčil nos, a v pro-
sinci jim málem neprodloužil nájemní smlouvu. Vander-
beekerovým se ho však naštěstí podařilo přesvědčit, aby je
v domě nechal bydlet dál, a děti teď pracovaly na tom, jak ho
dostat ven. Sice skoro každý den chodil navštěvovat jejich ro-
dinu i paní Josie a jejího manžela pana Jeeta, ale dům zatím
neopustil ani jednou.

Oliver se svezl do zářivě žluté vinylové židle u kuchyňské-
ho stolu, opřel si lokty o kovovou desku a bradu složil do dla-
ní. „Není tu co dělat. Aspoň *já* nemám co dělat.“

Díval se, jak paní Josie bere z vysoké kredence krabici od
bot a sundává víko. Uvnitř byl asi tucet lahviček s léky. Jednu

po druhé je otevírala a vytrásala pilulky do hrnku. „A co bys chtěl dělat?“ zajímala se.

„Psát si s kámošema,“ odpověděl Oliver okamžitě. „Koukat na basket na YouTube. Hrát *Minecraft*.“

Pan Beiderman přísně sevřel rty. „Ty dnešní děti,“ zahučel a hned zase pokračoval v hlasitém předčítání panu Jeetovi. Kniha pojednávala o historii pěstování růží v Anglii. Oliver si všiml, jak se panu Jeetovi klíží oči. Nejspíš se k smrti nudil.

To Jessie Vanderbeekarová, které chybělo pár měsíců do třinácti let, seděla na požárním schodišti paní Josie a četla si životopis známé fyzičky Chien-Shiung Wu. Teď strčila hlavu

do kuchyňského okna mezi závěsy břechťanu táhnoucí se z truhlíků pana Beidermana seshora. Kudrnaté vlasy se jí zapletly do výhonků, takže vypadala jako zasažená elektrickým proudem. „Teda, Olivere,“ obula se do bratra. „Jsi horší než Herman Huxley.“

„Herman Huxley!“ vyprskl Oliver. Přirovnání k Hermanu Huxleymu bylo jako srovnání se žvýkačkou na podrážce nebo medúzou v jezeře za krásného letního dne, kdy člověk nechce nic víc než skočit z mola do vody. Herman Huxley si totiž stěžoval na všechno – na chladné počasí, na horké počasí i na své zbrusu nové značkové tenisky, za které by každé jiné dítě obětovalo pravou ruku.

„Jo,“ houkla Jessie, vytáhla svůj ani ne týden starý mobil a palce se jí začaly míhat po displeji.

Olivera zaplavila vlna čiré závisti. Nesnášel, když s tím krámem Jessie machrovala.

Sestra mluvila dál, ale pohled od telefonu neodtrhla. „Víš, že mi ho máma s tátou dali, abych byla ve spojení s Isou.“ Zase zmizela za závěsem břechťanu.

Oliver se zaškaredil. Taková nespravedlnost. Isu, jeho *další* sestru a Jessiino dvojče, vybrali na jakýsi speciální třítydenní hudební tábor, vzdálený čtyři hodiny cesty autem. Ale

to přece neznamená, že nejstarší sestry můžou dostat, co se jim zlíbí.

Sedmiletá Hyacinth, která Olivera ze všech jeho sester štvála nejmní, se vzápětí ozvala ze svého bidýlka na opěradle křesla pana Jeeta. Zkoušela právě novou metodu pletení jen rukama, bez jehlic. Namotávala si přízi na prsty, složitě ji provlékala, a vytvářela tak provázek, který se táhl až na zem. „Vyříd' Ise, že ji mám ráda a moc a moc se mi po ní stýská. A za to dej smajlíka s jednorožcem a hromadu růžových srdíček.“ Franz, její baset, který seděl vedle ní, třikrát kýchl a štouchl ji čumákem do nohy.

„Cha!“ utrousil Oliver vítězně. „Na tom debilním skládacím mobilu smajlíky napsat nemůže.“

„Mluv slušně,“ napomenula ho paní Josie a podala mu šálek s pilulkami – bylo jich tam asi tak sto! – a sklenici vody. „Zanesl bys to, prosím, panu Jeetovi?“

Oliver se odlepil od židle a přiloudal se k panu Jeetovi. Ten byl jako obvykle vyparáděn v nažehlené košili s levandulovým motýlkem a v šedých kalhotách s puky. Oliver nechápal, proč se pan Jeet *dobrovolně* každý den tak strojí. On sám nosil džíny a triko, a čím bylo oblečení umouněnější, tím víc se mu zamlouvalo. Položil prášky na stůl u křesla, hned vedle

zarámované fotky Orlanda, dvanáctiletého prasynovce manželů Jeetových, pózujícího s trofejí z vědecké soutěže. Pak se odstrachal zpátky ke své židli a svezl se na ni.

„Proč nejdeš ven hrát basket?“ nadhodila paní Josie.

„Nikdo tu není,“ zabručel. „Všichni jsou na táboře. Na *basketovém* táboře.“

„Angie na basketovém táboře není,“ zmínila paní Josie sousedku z ulice a Oliverovu kamarádku, nejlepší hráčku z jejich školy.

„Dopoledne chodí do letní školy. Nějaký pokročilý kurz matematiky nebo co.“ Oliver se otrásl.

„Maminka by jistě měla radost, kdyby sis uklidil pokoj,“ navrhla paní Josie.

„Uklidil jsem si ho už minulý měsíc,“ zamítl to Oliver.

„Můžeš si číst.“

„Strýc Arthur mi zapomněl přivést knížky, když tu byl naposled na návštěvě.“

Paní Josie soucitně zamlaskala. Věděla, jak moc je Oliver závislý na měsíčním přísunu knížek od strýce. Nosil mu všechny možné příběhy, po jakých mohla dětská duše toužit.

Pan Beiderman se zvedl ze židle. „Musím jít zkontrolovat Princeznu Fešandu. Někdy vyleze po závěsech a nemůže dolů.“

Princezna Fešanda byla jeho kočka, kterou mu dala Hyacinth a Laney ji pojmenovala. Pan Beiderman se vydal ke dveřím.

„Co kdybych tě naučila plést?“ nabídla Hyacinth bratrovi a zvedla upletený řetízek.

„Jestli se někdy dám na pletení, bodni mě jehlicí přímo do srdce,“ odpověděl Oliver.

„Můžeš mě a Paganiniho pohoupat na pneumatice,“ navrhla Laney nadšeně.

Oliver zívá. „Je moc horko.“

„Isa by to udělala,“ zabručela Laney.

Paní Josie si poklepala prstem na bradu. „Jé, už vím!“

„Nechcete nás zase přemlouvát, ať uděláme z toho hnusného plácku u kostela zahrádku, že ne?“ řekl Oliver ve stejnou chvíli, kdy paní Josie prohlásila: „Můžete z toho pozemku u kostela udělat zahrádku!“

Návrh paní Josie se setkal s kolektivním bučením.

„Straší tam,“ prohlásila Laney. „Říkala to Isa.“

Hyacinth přikývla. „Nemám to tam ráda. Isa říkala, že ty šlahouny, co se plazí po bráně, se můžou natáhnout a chňapnout lidi, co jdou kolem.“

„*Nestraší!*“ zavolala zvenku Jessie. „Nikdy se vědecky neprokázalo, že duchové existují.“

„Jak to víš?“ namítl Oliver. „Tys je studovala?“

„Jen si představte, jak by to bylo hezké mít si kde za horkého dne odpočinout,“ pokračovala paní Josie. „Lidé by si tam mohli obdělávat malé záhonky a sázet zeleninu! Trojité Jéčko by to určitě schválil.“ Trojité Jéčko se říkalo pastorovi místního kostela.

„Stýská se vám po botanické zahradě, paní Josie?“ zeptala se Jessie a zase odhrnula břechtan, aby viděla dovnitř. Paní Josie totiž bývala lektorkou v newyorské botanické zahradě v Bronxu.

„Stýská,“ přiznala paní Josie. „Pracovala jsem v ní pětáctýřicet let a seznámila jsem se tam s panem Jeetem. Dělal v zahradě správce a já ho potkávala na každém kroku. Všichni víme, jak to dopadlo.“ Usmála se na svého muže. Pan Jeet se zrovna nechával od Hyacinth krmit pilulkami, pomalu polykal jednu za druhou, zapíjel je vodou a pokaždé se zašklebil. Musel jich brát spoustu.

„Kdybys měla zahrádku, mohla bys tam pěstovat dobroty pro Paganiniho,“ lákala paní Jossie malou Laney.

„Páni, to by se mu *móóó* líbilo!“ odpověděla Laney. Paganini zaškubal ušima, když zaslechl svoje jméno, a skočil do keramického květináče s fíkusem. Paní Josie ho zlehka vytáhla,

aby nerozházel hlínu všude kolem, a položila ho panu Jeetovi na klín.

Pan Jeet ho pravou rukou hladil po uších (levou měl po mozkové mrtvici před dvěma roky hůř pohyblivou). Slova z něj vycházela pomalu. „Jsi – milý – jsi – rozto – milý.“ Sklonil se a Paganini se vztyčil, takže do sebe šťouchli nosy.

Oliver si položil hlavu na studenou kovovou desku stolu. Příjemně chladila do tváře. „S tou zahradou by byla hromada práce.“

„Herman Huxley,“ zazpívala Jessie od okna směrem k bratrovi. „Jsi *úplně* jako on.“

Oliverovi už sestra, její hloupé poznámky a ten pitomý mobil lezly na nervy. „Nech toho! Víš o tom kulový!“

„Nemusíš na mě být protivný, protože mi závidíš mobil,“ odsekla Jessie a prolezla oknem dovnitř.

„No tak, děti,“ zasáhla paní Jossie. „Co kdybych nachystala čaj a něco sladkého na zub –“

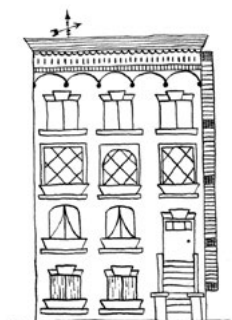
Ale Oliver nechtěl čaj a sladkosti. Chtěl mít poslední slovo. „Na co vlastně ten mobil potřebuješ? Nejsi na vědeckém táboře a nepotřebuješ zůstat v kontaktu s mámou a tátou. Isa se bez tebe určitě dobře baví, zatímco ty tvrdneš celý léto tady a nic neděláš.“

„Olivere!“ vyjekl pan Jeet. Paganini mu seskočil z klína na koberec a zaběhl pod křeslo. Pan Jeet se pokusil vstát, tvář měl celou popelavou, a když se vzepřel o područky, ruce se mu třásly. „Prosím – Oliver – nehádej –“ Ale než stačil dokončit větu, podlomila se mu kolena a svezl se na Hyacinth.

„Paní Jossie, pomoc!“ vykřikla Hyacinth a snažila se udržet jeho váhu.

„Jeete!“ zvolala paní Josie a rozběhla se k němu.

Pan Biederman vrazil do dveří, právě když se pan Jeet svezl na koberec. Hyacinth převrhla šálek s prášky a narazila do bočního stolku. Pilulky popadaly na zem a rozkutálely se kolem.

Druhá kapitola

Následující hodiny uběhly jako v mlze. Pan Jeet se nehýbal, ani když s ním paní Josie trásla a křičela mu do ucha. Jessie vytukala číslo pohotovosti. Oliver se rozběhl dolů do bytu pro mámu. Pan Biederman aspoň přehodil přes nehybné tělo pana Jeeta deku.

Jessie si nemohla pomoci, napadlo ji, že je to jako ve filmech. Tam přece taky zakrývají mrtvolu, ne? Byla celá rozechvělá, mrazilo ji v zádech, ale přinutila se pomáhat.

Nakonec zahrnala Hyacinth, Laney, Paganiniho a Franze do ložnice paní Josie a pana Jeeta. Sestry se jí vrhly na klín a plakaly jí do trička, zatímco všichni čekali na sanitku. Jessie, která byla zvyklá, že utěšovatelkou bývá Isa, je nemotorně poplácávala po zádech a přistihla se, že bručí věci jako „To se spraví.“

a „Žádné strachy, doktoři budou vědět, jak mu pomoci.“ a další průpovídky, za které by ruku do ohně vážně nedala.

Pak se ulicí rozezněla siréna. Bylo slyšet, jak Oliver bere schody dolů po dvou a otevírá dveře. Dům zasténal pod spěšnými kroky záchranářů.

„Umře?“ vzlykla Laney. Paganini se mezitím uvelebil mezi papučemi pana Jeeta.

„Jasně že ne,“ odpověděla Jessie. Ale sama nevěděla.

Obě slyšely, jak záchranáři vběhli dovnitř, načež se ozval rozechvělý hlas paní Jossie, která jim odpovídala na otázky ohledně věku pana Jeeta, jeho zdraví a léků, které bere.

„Raz... dva... tři,“ zazněl hlas. Jessie se vyvlékla sestrám a pootevřela dveře do obývacího pokoje. Zdravotníci právě zvedali pacienta na nosítka. Laney k ní přilezla, vykukla ven a zase se rozbřečela. Jessie zavřela dveře a opřela se o ně. Poslouchala, jak spolu cestou po schodech dolů záchranáři tiše mluví. Pak se otevřely dveře domu a zase se zabouchly.

V bytě se rozhostilo ticho.

Franz zavyl. Hluboký, žalostný zvuk se zařízl do ticha pokoje, zatímco v dálce umlkala siréna sanitky.

✱ ✱ ✱

Oliver nemohl spát. Na hodinách svítilo 23:03. V břiše měl divný pocit, jako by se mu tam uhnízdila nervózní chobotnice. Hlavou se mu honily scény, jak pan Jeet volá jeho jméno, svírá si pravou stranu prsou a pak se hroutí na zem. Máma se ještě nevrátila z nemocnice. To je přece špatné znamení, ne?

Hodiny cvakly: 23:04.

Máma jim telefonovala jenom jednou, řekla, že doktoři ho pořád vyšetřují, ale že pan Jeet je v dobrých rukou. Oliver netušil, co na tom trvá tak dlouho. Pan Beiderman – Oliver mu obvykle říkal jen pan B. – jim kolem šesté večer přinesl k večeři sendviče s mletým masem z konzervy, načež dorazil domů táta, ale on ani děti se jídla pořádně nedotkli. Nakonec pan B. odešel, ale ještě jim vyčetl, že „plýtvají výborným jídlem“.

23:05. Dům, obvykle zvesela skřípající, byl teď hrozivě tichý. Oliver litoval, že nemá okno obrácené do ulice, aby viděl, jestli se máma nevrací domů. Výhled měl jen na vedlejší dům s věčně zataženými roletami.

23:06. Po mámě pořád ani stopy.

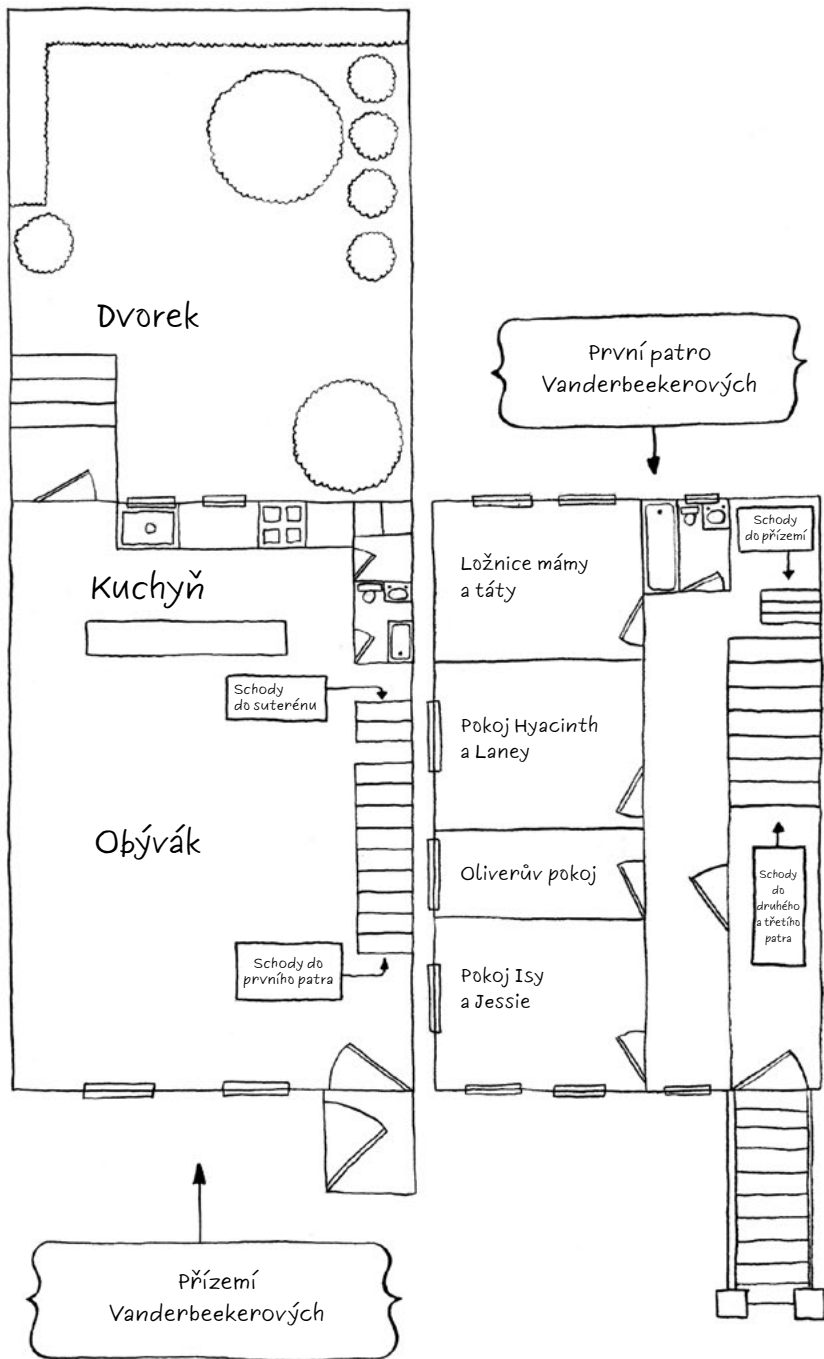
Oliver seskočil ze své vyvýšené postele a vyšel z pokoje. Kuchyň a obývací byly v přízemí a všechny ložnice se nacházely v patře, jedna vedle druhé. Okna pokoje Jessie a Isy však vedla na 141. ulici.

Oliver vyrazil chodbou doprava a vešel do Jessiina pokoje. Sestra chrupala jako buldozer. Vzal Isinu židli, přitáhl ji k oknu, usadil se na krajíčku a opřel si lokty o parapet, aby mohl vyhlížet máminy rovné černé vlasy a cílevědomou chůzi. Vzpomínal, jak býval malý a čekával u okna, až se táta vrátí z práce. Na rozdíl od mámy měl ale táta vlasy husté a rozčuchané a kráčel, jako by mu patřil všechnen čas na světě. Děti z téhle smíšené rodiny zdědily po rodičích překvapivou směs fyzických znaků. I když se nikdo nikomu moc nepodobal – a nejméně dvojčata –, všechny je spojovalo něco jednotného, co z nich dělalo Vanderbeekery.

Ulice byla pustá a prázdná. Vládla tam taková ta tma a ticho, kdy se stávají zlé věci, vyřknou se slova, která se nedají vzít zpátky, nebo odvezou umírajícího souseda do nemocnice. Oliver seděl u okna tak dlouho, až se mu obraz ulice rozmazal před očima.

Najednou na druhé straně pokoje zašustily příkrývky a ozvalo se spokojené zívnutí. V tu chvíli se tak lekl, až pod ním podjela židle, svalil se na zem a v pádu narazil bradou do parapetu.

„Iso!“ Jessie se rozběhla k Oliverově zhroucenému tělu. Když jí došlo, jak se spletla, hlesla: „Aha.“ Načež bezvýrazně dodala: „To jsi ty.“

„Neboj, jsem v pohodě,“ odsekl Oliver a mnul si bradu.
„Nemusíš mi pomáhat vstát, nic takovýho.“

„Tak fajn,“ kývla Jessie, párkrát zamrkala a odpotácela se zpátky do postele.

„Co se stalo?“ spustila Hyacinth, která spolu s Laney vtrhla do pokoje s Franzem v patách. „Slyšely jsme ránu. Stalo se někomu něco?“

„Jenom mně,“ zavolal Oliver zpod okna.

Laney k němu přiskákala. „Co tě bolí? Mám ti pofoukat bebínko?“

„Ne,“ zavrčel Oliver.

Jessie se v posteli posadila. Teď už vypadala mnohem probuzeněji. „Proč tu všichni strašíte v jedenáct třicet sedm v noci?“

Laney skočila na Isinu postel a poválela se v nadýchané hromadě polštářů. „Mně se nechce spát,“ oznámila. „Jsem vzhůru už celý *hodiny*. Kolik teček je na házecí kostce? Proč se malým pejskům říká štěňata, a ne pejskata? Proč se praseti kroutí ocásek?“

Oliver si jí nevšímal. „Čekám na mámu. Ještě se nevrátila domů.“

Jessie se do něj zabodla pohledem. „Já vás tu nechci. Chci spát.“

„Máš tu okno,“ namítl Oliver.

„Ven,“ prohlásila Jessie, popadla ho za ramena a nasměrovala ke dveřím. Vystrkala ho na chodbu a pak to zopakovala s Hyacinth, až zbyla jenom Laney.

„Můžu spát v Isině posteli?“ zeptala se Laney a přitiskla k sobě jednoho z Isiných plyšáků, huňatého vombata.

„Ne, ne, ne,“ odpověděla Jessie. Vytáhla vombata sestře z náručí, hodila ho zpátky na Isinu postel, popadla Laney, odnesla ji na chodbu a složila vedle Olivera, Hyacinth a Franze. Pak zmizela v pokoji a důrazně za sebou zavřela dveře.

Hyacinth se podívala na Olivera. „Víš *jistě*, že máma ještě není doma?“

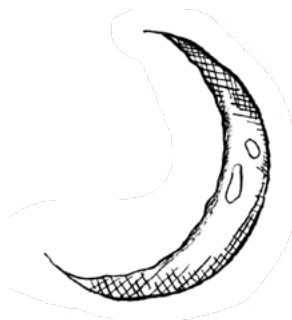
„Čekal jsem na ni. Táta si šel lehnout asi tak před hodinou. Slyšel jsem ho, jak s ní telefonuje. Pan Jeet zůstane v nemocnici přes noc.“ Oliver došel ke schodům vedoucím dolů do přízemí a posadil se na ten horní. Měl odtamtud dokonalý výhled na vstupní dveře. Laney, Hyacinth a Franz se vmáčkli vedle něj. Oliverovi teď byla jejich společnost příjemná. Dnešní noc byla jedna z mála, kdy litoval, že má pokoj sám pro sebe. Rád by slyšel, jak někdo pochrupuje.

„Uzdraví se pan Jeet?“ zeptala se ho Hyacinth a opřela se o něj.

„Jistěže se uzdraví,“ řekl rychle. „Proč by se neuzdravil?“

„Vypadal hodně nemocný,“ pípala Hyacinth, objala Franze a poškrábala ho za uchem.

Dveře do Jessiina pokoje se otevřely a jejich sestra vyšla ven. „Teď už *taky* nemůžu spát,“ zabručela. Štouchla nohou Laney do boku. „Uhni.“

Třetí kapitola

Laney se přitulila k Oliverovi a Jessie se vtiskla mezi ni a zábradlí. Z obývacího pokoje se vynořil George Washington, vyběhl po schodech a schoulil své velké kočičí tělo Oliverovi k nohám.

„Takže, napadlo mě –“ začala Jessie ve stejnou chvíli, kdy Oliver spustil: „Myslíte si, že –“

„Ty první,“ řekli pak oba zase společně.

Oliver se najednou cítil hloupě. „Je to pitomost. Jenom takovej nápad.“

„Není nic takovýho jako hloupý nápady.“ Hyacinth to vyslovila úplně stejně jako paní Josie.

Oliver si promnul oči. „Já nevím... jenom jsem přemýšlel o tom, co říkala paní Josie. Třeba bychom mohli, co já vím, udělat to, co navrhla?“

Následovalo dlouhé ticho.

„Jako že si uklidíš pokoj?“ zkusila to Jessie.

„Ne, poslouchej,“ začal drmolit Oliver. „Ta zahrada. Můžeme to udělat pro paní Josie a pana Jeeta. Paní Josie nikdy nic nechce, ale o té zahradě už mluví roky. A vím, že panu Jeetovi chybí, že nemůže chodit ven a scházet se s kamarády. Tohle pro něj můžeme udělat, než se vrátí zpátky z nemocnice.“ Nezmínil se o strachu, který mu uvízl v mozku a který říkal: *Pokud se vrátí zpátky z nemocnice.*

Oliver čekal, že se sestry nad tím skvělým nápadem rozjasají.

Hyacinth vykulila oči. „Já se k tomu strašidelnému místu ani nepřiblížím.“

„Já taky ne,“ přidala se k ní Laney. Podívala se okny do tmy venku a otrásla se. „A taky je tam cedule NEVSTUPOVAT. To znamená, že když tam půjdeš, proměníš se a bude z tebe skřet.“

Oliver protočil panenky. „Já tam nikdy žádnou ceduli neviděl. Vždyť neumíš číst.“

„Umím!“ bránila se Laney. „Je to tam napsaný!“

V tu chvíli se do toho vložila Jessie: „Bude to tam zamčený. Pochybuju, že nás někdo z kostela pustí dovnitř. Kdo ví, co tam je?“

„Paní Josie nám pomůže je přemluvit. Do toho kostela chodí už sto let,“ nenechal se odradit Oliver.

„Sto let?“ podivila se Hyacinth.

„Přehání,“ vysvětlila jí Jessie. „Ale fakt tam chodí hodně dlouho.“

„Když na tom začneme makat hned,“ pokračoval Oliver, „můžeme mít velkou a *exkluzivní* zahradu.“ Oliver miloval slovo *exkluzivní*. To slovo používali v knihovně pro každoroční výprodej knih a jeho nikdy nepřestalo bavit válet ho po jazyku. „Zvládneme to za dva týdny a otevřeme den potom, co se Isa vrátí domů!“

Jessie byla pořád skeptická. „To je už za osmnáct dní ode dneška. A navíc o zahradničení víme houby.“

„Máma nám četla *Tajemnou zahradu*,“ řekl Oliver. „A mně se nezdá, že by na zahradničení bylo něco těžkýho. Ale přes vědu jsi tu ty. Taková zahrada je jako dělaná na vědecký pokusy, ne?“

„Botanika mě moc nebere,“ zavrhlá to jeho sestra.

„No tak, Jessie. Udělej to pro pana Jeeta a paní Josie.“ Pak Oliver vynesl svůj trumf: „Nebud’ jako Herman Huxley.“

„Herman Huxley!“ zopakovala Jessie, načež tišeji dodala: „Co si to dovoluješ?“

Oliver potlačil úsměv. „Tak co? Jsme hyeny, nebo lidi? Zbabělci, nebo frajeři? Mrzimor, nebo Havraspár? Jdeme do toho, nebo ne?“

Jessie si povzdechla. „Víš, tohle ani nedává smysl. Ale fajn. Udělám to, ale jenom proto, že mám ráda paní Josie a pana Jeeta.“

Oliver se podíval na Hyacinth a Laney, které se tvářily, jako by se radši postavily Voldemortovi, než se vydaly do strašidelné zahrady. „Takže jdeme do toho?“

„Ne, nikdy, ani nápad,“ zahučela Hyacinth a zabořila tvář Franzovi do krku.

Oliver si povzdechl a podíval se na Laney. „No tak, Laney. Užijeme si spoustu legrace. Budeme jako Mary a Dickon a Colin v *Tajemný zahradě* – tu knížku máš tak ráda. A představ si zahrádku plnou čerstvého krmení pro Paganiniho!“

Laney zavrtěla hlavou, až jí culíčky zavlály kolem obličeje. „Paganini taky nemá rád skřety.“

✱ ✱ ✱

Netrvalo dlouho a Laney s Hyacinth usnuly, hlavy položené na Jessiině a Oliverově klíně. Oliver dlouho mlčel, pak si třikrát za sebou povzdechl a pokaždé se přitom podíval na Jessie.

Ta se podívala zase na něj. „Co je?“

Oliver zaváhal. „Co jsem ti dneska řekl... tak za to se stydím,“ vymáčkl ze sebe nakonec.

Jessie to překvapilo. Bratr se omlouval málokdy.

Oliver se ušklíbl. „To, že si Isa užívá bez tebe.“

Jessie povytáhla obočí. „Jo tohle.“

„No tak promiň, jo? Bylo to ode mě hnusný.“

Jessie se v duchu okamžitě vrátila do dubna. Vzpomínala, jak seděli u večere a Isa jim oznámila dobrou zprávu, že ji přijali na hudební tábor s plným stipendiem. Mávala ve vzduchu přijímacím dopisem a nadskakovala nadšením, což se zdrženlivé Ise vůbec nepodobalo. Máma s tátou si mlčky prohlédli zbytek dokumentů a Jessie si pamatovala, jak se jim podívala přes rameno a viděla, že školné je sice placené, ale strava a bydlení ne. O týden později si máma přibrala práci navíc – účetnictví pro místní kavárnu.

Jessie se podívala na Olivera. „Promiň, že jsem řekla, že jsi jako Herman Huxley.“

Oliver pokrčil rameny. „To neva.“

Dlouho seděli mlčky, dokud se máma konečně nevrátila. Vypadala tak vyčerpaně, jak ji Jessie ještě neviděla. Oblečení měla pomačkané, na košili flek od kávy a pod očima tmavé

kruhy. Podívala se na schodiště a chabě se usmála na děti v pyžamech, natěsnané na nejvyšším schodě s Franzem a Georgem Washingtonem.

„Vede si dobře,“ řekla tiše, než se jí někdo stačil zeptat. Vyšla nahoru a všechny je políbila na tvář. „Doktoři mu dělají všechny možné testy a paní Josie s ním dneska v noci zůstane. Sestřička jí zařídila lůžko u něj v pokoji.“

„Co se mu stalo?“ zašeptal Oliver.

Máma se posadila o schod níž vedle předoucího George Washingtona. „Měl další mrtvici.“

„Zase na levé straně?“ zeptala se Jessie.

„Ano. Udělala se mu krevní sraženina a ta mu ucplala cévu v mozku, proto byl omámený a upadl. Ještě nemluví, ale hned dostal lékařskou pomoc, což je moc důležité.“

„Proč se to stalo?“ zeptal se Oliver. V hlase mu neznělo nic z jeho obvyklé sebejistoty, jakou tam Jessie často slýchala.

„Kvůli spoustě věcí,“ odpověděla máma. „Byl ohrožený už jen kvůli tomu minulému případu. Až ho propustí z nemocnice, budeme mu muset pomáhat se cvičením a starat se, aby zdravě jedl, hlavně hodně zeleniny a čerstvého salátu. Má až moc rád smažené kuře paní Josie. A asi mu už nesmím nosit tolik sladkostí.“

Máma se netvářila, že by z toho měla radost. Byla přesvědčená, že dobrotami musí zásobovat všechny v okolí.

„Kdy se vrátí domů?“ zeptala se Jessie.

„Doktor ho propustí, teprve až bude mít za sebou tři opravdu dobré dny. A taky musí v nemocnici absolvovat fyzioterapii.“

Oliver si sesunul Hyacintinu hlavu z klína a opřel ji o Laney. Jessie se dívala, jak vstává, proplétá se kolem mámy a George Washingtona a jde po schodech dolů tam, kde vedle dveří visel

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rodinka ze 141. ulice a skrytá zahrada***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.